

JESÚS MURGUI SORIANO

BISBE D'ORIOLA-ALACANT

CARTA DE L'ESTIU

VACANCES IL·LUMINADES PER L'ENCÍCLICA

"LAUDATO SI"

Benvolguts turistes i estiuejants:

Ès de suposar que veniu a descansar; tal vegada aclaparats per l'estrés, les aglomeracions, o bé fugint de la tensió del dia a dia. La veritat és que siga quin siga el motiu que mou a cadascú, tots veniu a passar-vos-ho bé i a gaudir de la bellesa que ens ofereix la nostra terra: "La millor terra del món" per a nosaltres. Ací vos trobareu amb la seua bona gent, el seu preciós patrimoni i amb les seues festes i tradicions peculiars; probablement coincidireu amb persones d'altres països i autonomies que parlen distints idiomes i amb diferent idiosincràsia; vos trobareu amb llocs nous i amb paisatges distints als del vostre hàbitat de sempre. Aquestes característiques vacacionals em duen a la ment la temàtica i algunes qüestions que el Papa Francesc planteja a la seua Encíclica "LAUDATO SI", relacionades amb la creació i l'home, i que sotmet ací a la vostra consideració, ja que aplicades a l'àmbit vacacional poden ser especialment útils i il·luminadores. Al seu document, faré referència amb els números entre parèntesi.

La Bíblia fonamenta l'existència humana en tres relacions interconnectades: la relació amb Déu, amb el proïsme i amb la terra. Aquesta és de Déu i implica que l'ésser humà... respecti les lleis de la natura i els delicats equilibris entre els éssers d'aquest món, perquè "Ell ho ordenà i foren creats i els donà una llei que no passarà" (Salm 148, 5b-6). (LS 68). Ja des del principi l'harmonia inicial fou destruïda per haver pretès l'home ocupar el lloc de Déu, negant-se a reconèixer-se criatura (66). Des d'aleshores, la nostra "casa comuna", "la germana Terra", segons Francesc d'Assís, "clama pel dany que li provoquem a causa de l'ús irresponsable i de l'abús dels béns que Déu hi ha posat. Pensem que som els seus propietaris i dominadors, i que estem autoritzats a expoliar-la. La violència de l'home ... també es manifesta en els símptomes que advertim en el sòl, a l'aigua, a l'aire i en els éssers vivents. Oblidem que el nostre propi cos està constituït pels elements del planeta, el seu aire és el que ens dóna l'alè i la seua aigua ens vivifica i restaura (Cf. Gn. 2,7). (2). És urgent, doncs, un canvi radical en

el comportament humà, i en la cura de la nostra “casa comuna” com “accions quotidianes” (211). No podem buscar sols l’interès i el benefici personal.

Altre tant “estem cridats a reconèixer que els altres éssers vius tenen un valor propi davant Déu, i que “per la seua simple existència, el beneeixen i li donen glòria”, perquè el Senyor s’alegra en les seues obres (cf. Salm 104,31) (69). Però “si l’ésser humà en lloc d’exercir el seu paper de col·laborador de Déu en l’obra de la creació... suplanta Déu provoca la rebel·lió de la natura” (117). L’home sols és “un administrador responsable” de la creació (116).

“Juntament amb el patrimoni natural, hi ha un patrimoni històric, artístic i cultural, igualment amenaçat... L’ecologia també suposa la cura de les riqueses culturals de la humanitat en el seu sentit més ampli” i reclama a nadius i visitants, turistes o estiuers, posar atenció i respectar les cultures locals (143). Per aconseguir-ho, cal educar en “virtuts ecològiques”. Vos hi anime, així com també a viure la nostra cultura, per exemple vivint les nostres festes, riquesa especial de la nostra terra.

Sobre les relacions interpersonals humanes, el Sant Pare, ens adverteix del perill de caure en l’antropocentrisme desviat i el relativisme interessat. En efecte, “quan l’ésser humà es col·loca a si mateix en el centre, acaba donant prioritat absoluta a les seues conveniències, i tot el demés esdevé relatiu”. Aquesta lògica provoca al mateix temps la degradació ambiental i la degradació social (122). D’igual forma “la cultura del relativisme es la mateixa patologia que espanta una persona a aprofitar-se d’una altra i a tractar-la com a simple objecte, obligant-la a treballs forçats, o bé convertint-la en esclava a causa d’un deute. És la mateixa lògica que porta a l’explotació sexual dels xiquets, o també a l’abandonament dels ancians que no serveixen per als propis interessos. Es la mateixa lògica de “l’usa i tira”, que genera tants residus, sols pel desig desordenat de consumir més del que realment se necessita” (123). Desgraciadament, aquests mals, també apareixen en alguns ambients d’oci i turisme.

Per a l’esbargiment vacacional, també hi escauen els següents consells: que fugim de la visió consumista, que tendeix a homogeneïtzar i a debilitar la immensa varietat cultural (144). Ja que predomina una col·lectiva submissió als reclams comercials i manca inventiva individual creativa, el Papa també insisteix en què visquem amb sobrietat. “En realitat els qui gaudeixen més i viuen millor cada moment, són els qui fugen d’espipellar ací i allà, buscant sempre allò que no tenen. Si experimenten valorar cada persona i cada cosa, aprenen a prendre contacte i saben gaudir d’allò que és més simple... Se pot necessitar poc i viure molt, sobre tot quan un és capaç de desenrotllar altres plaers i es troba satisfet amb els encontres fraterns, amb el servei, amb el desenvolupament dels carismes, amb la música i l’art, amb el contacte amb la natura, amb l’oració. La felicitat demana saber limitar algunes necessitats que ens embeneixen, quedant així disponibles per a les múltiples possibilitats que ofereix la vida” (223).

Un altre aspecte a valorar, és que “la natura és com un esplèndid llibre en el qual Déu ens parla i reflecteix quelcom de la seua bellesa i de la seua bondat (Sa. 13,5)” (12). Però la disposició de l’individu i la pau interior tenen molt a veure amb l’ecologia, afirma el Papa: “Moltes persones experimenten un profund desequilibri, que les mou a fer les coses a tota

velocitat per tal de sentir-se ocupades... les porta a atropellar tot el que tenen el seu voltant. Una ecologia integral implica un cert temps per tal de recuperar la serena harmonia amb la creació, per a reflexionar respecte al nostre estil de vida i els nostres ideals, per tal de contemplar el Creador que viu entre nosaltres i en tot allò que ens envolta, la presència del qual no ha de ser fabricada, sinó descoberta, desvelada” (225). Aquest pot ser un bon objectiu per aquestes vacances! Vos invite a redescobrir o repensar aquestes magnífiques idees que ens ofereix el Papa.

També ens diu que “mitjançant el culte a Déu som invitats a abraçar el món en un nivell distint”. Els mateixos sagraments són una manera privilegiada de com la natura és assumida per Déu i se converteix en mediació de la vida sobrenatural... L'aigua, l'oli, el foc, els colors s'incorporen en la lloança (235). “El Cristianisme no rebutja la matèria, la corporeïtat... (al contrari), a l'Eucaristia, allò que ha estat creat troba la seua major elevació” (236). Acudiu, doncs, a Missa, sobre tot el diumenge, dia especial de trobada amb el Senyor Ressuscitat, amb la comunitat creient en Ell, i de descans (237).

En aquest any jubilar de la Misericòrdia, vos anime també a deixar-vos reconciliar amb Déu i les seves criatures, mitjançant el Sagrament de la confessió; a les parròquies i llocs de culte trobareu els sacerdots ben disposats. Experimenteu el goig del perdó de Déu, de tornar a Ell, de redescobrir el sentit de la pròpia vida.

Per a finalitzar, tinc especialment, en el meu record i pregària, els treballadors del sector turístic que, amb el seu esforç, fan possible que els altres gaudim d'unes belles vacances; a ells i als qui mantenen els serveis públics, gràcies per tot.

I en darrer terme, vos encomane a tots, a la Mare i Reina de tot allò que ha estat creat, a Santa Maria, tan estimada i celebrada a la nostra terra, que Ella ens concedesca la mirada contemplativa del “Poverello d'Assís”, que ens invita a alabar Déu per tot allò que tenim, veiem i gaudim: “Criatures totes lloeu el meu Senyor”.

Feliç Estiu!

+ Jesús Murgui Soriano
Bisbe d'Oriola-Alacant

